

Medlemmer, der ikke staa paa denne Side, at der fra min Side altid har været taget meget Hensyn til de mindre vel stillede Bestillingsmænd, og at jeg har gjort, hvad der staa i min Magt for at gjøre deres Stilling noget lettere end selv den, Regjeringen har villet foreslaa, saaledes at i den Henseende kan Ingen omtvile mit Hjertelag. Men der er højere Hensyn end dette, og hoor der er Spørgsmaal om at dele mellem forskellige Hensyn, maa man dog vælge det Hensyn, der sammenligningsvis er det overveiende; det er nu efter min Mening dette, at vi ikke lige over for det nuværende Ministerium med Tillid kunne gaa ind paa Behandlingen af en saadan Lov som denne. Det er nu ansørt med Hensyn til Dagsordenen, at her ikke er Tale om en Revision. Man indvender imod Dagsordenen, at naar den indeholder en Hentydning til, at dette Lovforslag ligger udenfor den Lovbestemte Revision af Lønningslovene, saa passer det ikke, fordi her ikke er Tale om Revision. Jeg vil antage, at intet Medlem kan negte mig, at man gjennem en Revision kunde komme til de Bestemmelser, som her ere optagne i Lovforslaget. Hvis vi havde haft en Revisionsfrist af 5 Aar, havde vi næste Aar skullet komme til en Revision af Lønningslovenes Indhold, og Ingen kan da negte, at saa kunde det, som Regjeringen nu har foreslaaet, have været optaget i den nye Lov. Man maa saaledes ikke afvise dette som Noget, der ikke vedkommer en Revision, thi det er Gjenstand og kunde blive Gjenstand for Revision. Men naar der henvises til Revisionsfristen, saa ligger det i, at denne Regjering og det daværende Hiertal, som fulgte Regjeringen i at indsætte Aarsfristen, holdt saa stærkt paa, at vi ikke før skulde behandle Lønningslovene paany, men være fri for disse Spørgsmaal, indtil de 10 Aar vare forløbene, og det er det, som vi fra vor Side ere berettigede til at holde os til. (Finansministeren: Det er urigtigt!) Det kan gjerne være, at den ærede Minister mener, at det er urigtigt, men jeg paastaar, at det er fuldstændigt rigtigt. Saa siger man, at man ikke maa kalde Embedsstanden Ministeriets, den er Statens. Saa, det er fuldkommen rigtigt, det er Statens Embedsmænd. Men hvem er det, der paa Statens Vegne har med dem, at bestille? Er det ikke Regjeringen? Hvem er det, der skal paase, at Embedsmændene opfylde deres Pligt? Er det ikke Regjeringen, som skal hjælpe Borgerne og støtte dem, hvor Embedsmændene gjøre Overgreb? Er det ikke Regjeringen, der skal se at stille dem og virkelig ogsaa stiller dem paa den bedst mulige Maade? Og der maa jeg sige, at Regjeringen efter min Mening har gjort overordentlig Meget. Altsaa er det et berettiget Udtryk at sige: Regjeringens Embedsmænd, thi Embedsmændene staa i deres Forhold til Staten ikke i Forhold til nogensomhelst Anden end til Regje-

ringen. Embedsmændenes hele Stilling beror paa Regjeringen, ønske de Forskyttelse, beror det paa Regjeringen, skulle de afsættes af en eller anden forsvaerlig Grund, beror det paa Regjeringen. Ønsker en Embedsmand Afked paa Pension, forinden Regjeringen finder ham moden dertil, beror det paa Regjeringen, om han faar den. Skal han udmærkes paa Grund af god og tro Tjeneste overfor Staten, er det Regjeringen, der skal give ham denne Udmærkelse. Embedsmændene ere væsentlig henvisne til Regjeringen som den, der har deres Ve og Vel i timelig Henseende i sin Haand. Det forholder sig derfor rigtigt, naar jeg har sagt, at Embedsmændene ere Regjeringens Embedsmænd. Den ærede sidste Valer protesterede imod, at man skulde kalde dem Regjeringens Tjenere; det har jeg heller ikke kaldt dem, men der foreligger en fuldstændig Beretning om, at den ærede Indvigningsminister har sagt, at det er uanstændigt, at Embedsmændene optræde mod den Regjering, hvis Tjenere de ere. Det er altsaa der, de ere blevne kaldede Regjeringens Tjenere. Men det gaar ikke an idag at sige, at de ere Regjeringens Tjenere og derfor at erklære, at det er uanstændigt at optræde mod Regjeringen, og saa sige imorgen, at de ikke ere Regjeringens Tjenere, men Statens, fordi det er Rigsdagen, som bevilger Lønningsstillæg til dem. Altsaa, dette tror jeg er fuldstændig forsvaerligt, at Embedsstanden staa overfor Regjeringen som den, der paa Statens Vegne har det hele Forhold i sin Magt. Og naar Regjeringen gjør Forslag til en Forbedring af sin Embedsstands Stilling i det Hele, og denne Regjering ikke har den fornødne Tillid i det ene af Rigsdagens Thing, saa er det fuldstændig politisk rigtigt og forsvaerligt, at man siger: Overfor denne Regjering kunne vi ikke gaa med til den Slags Forslag. Det er saaledes klart for mig, at Dagsordenen og de Grunde, der ere ansørt for den, ere fuldstændigt forsvaerlige. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valckreds (Fenger) nævnte, at der i forrige Samling blev vedtaget nogle smaa Lønningslove for lavere Lønne Embedsmænd. Saa, dette viser, at der er Tilbøjelighed hos os, hvor vi erkjende, at der er Trang til Stede, til at komme den imøde; men naar vi ikke den Gang gjorde den samme Indvending som nu, saa laa det i, at vi havde kraftigere Midler, som vi troede efter almindelig konstitutionel Praxis vilde have været virksomme nok overfor Ministeriet. Men da det har vist sig, at Ministeriet ikke paa nogen Maade respekterer den konstitutionelle Praxis, der gjælder i andre Lande, og sætter sig ud over, enten det behandles med Misillid eller ikke, saa maa man nøies med Smuler, for at vise, at Regjeringen dog ikke er fuldstændig Herre over Situationen, men at det dog har sin Betydning, naar Regjeringen staa i et Misillidsforhold til et af Rigsdagens Thing. Og denne Betydning maa komme frem paa min-